

W IADOMOŚCI

kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień

ISSN 1506-4581

NR 79/2020

STRAŻY HONOROWEJ NAJŚWIĘTSZEGO SERCA PANA JEZUSA

DZIEŃ, KTÓRY UCZYNIŁ PAN, s. 2

Sakrament miłości, s. 6

Owoce roku
jubileuszowego, s. 10

Serce Jezusa
źródło życia
i świętości, s. 12

Vademecum
zelatora, s. 28

Wszystko dla Ciebie,
Najśłodsze Serce Jezusa
(wkładka)

Ukazują się od 1921 r.
trzy razy w roku
ISSN 1506-4581

WYDAWCA

Wydawnictwo Arcybractwa
Straży Honorowej NSPJ

NAKŁAD

6800 egzemplarzy

REDAKTOR NACZELNA

s. Maria Bernadeta Wysocka OVM

REDAKCJA

ks. Józef Gawel SCJ
s. Maria Bernadeta Wysocka OVM
Natalia Gorczowska
Elżbieta Jodzińska

KOREKTA

Natalia Gorczowska

SKŁAD

Elżbieta Jodzińska

ADRES REDAKCJI

ul. Krowoderska 16, 31-142 Kraków
tel. +48 12 631 86 20

wydawnictwo@strazhonorowa.pl

www.strazhonorowa.pl

www.strazjezusa.pl

Za zezwoleniem władzy kościelnej

Zgłoszenia na prenumeratę „Wiadomości” należy kierować na adres Wydawnictwa. Pismo utrzymuje się z ofiar Czytelników. Wszystkich, którzy współpracują z nami w szerzeniu kultu Bożego Serca i nabywają materiały strażowe, zapewniamy o stałej modlitwie w ich intencjach. Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych i zastrzega sobie prawo do skracania nadesłanych tekstów oraz zmiany tytułów.

Zdjęcia wewnątrz numeru, o ile nie napisano inaczej: Adobe Stock, Pixabay, archiwum własne.

TEMATY Z OKŁADKI

2 | DZIEŃ, KTÓRY UCZYNIŁ PAN

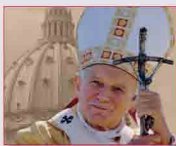
Okres wielkanocny to szczególny czas w liturgii Kościoła, w którym wspominamy zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Być może jednak nie wszyscy wiedzą, że pamiątkę zwycięstwa Zbawiciela nad śmiercią obchodzimy również w każdą niedzielę.

6 | SAKRAMENT MIŁOŚCI

Nowy trzyletni program duszpasterski w Polsce na lata 2019-2022 przebiegać będzie pod hasłem: „Eucharystia daje życie”. Kościół w swojej mądrości i trosce o wiernych przypomina w ten sposób o tej jakże cenniejszej, a jednak tak często zapomnianej przez nas prawdzie.

12 | SERCE JEZUSA ŹRÓDŁO ŻYCIA I ŚWIĘTOŚCI

W 2020 roku [...] przypada setna rocznica urodzin św. Jana Pawła II, wielkiego czciciela i propagatora kultu Najświętszego Serca Pana Jezusa. Jego pontyfikat wyraźnie naznaczony był nie tylko pobożnością maryjną, ale również nabożeństwem do Bożego Serca.

Okładka:

Monstrancja – źródło: Adobe Stock

- 1 Słowo Redaktor Naczelnej
- 10 Owoce roku jubileuszowego
- 15 W naszym życiu strażowym – sprawozdania
- 25 Wszystko dla Serca Jezusowego
- 28 Vademecum zelatora
- 30 Wielka nieznajoma (cd.)
- 34 Skarbczyk Małego Rycerza
- 36 Intencje modlitewne
- 36 Msze Święte w kościele sióstr wizytek
- 37 Kalendarz liturgiczny
- 38 Zmarli członkowie Straży Honorowej NSPJ
- 39 Z życia Kościoła

WKŁADKA

WSZYSTKO DLA CIEBIE, NAJSŁODSZE SERCE JEZUSA

WSZYSTKO DLA CIEBIE,
NAJSŁODSZE SERCE JEZUSA

Według wiary Kościoła Bóg konsekrował Chrystusa, czyli poświęcił Go w sposób zupełnie wyjątkowy. Pan Jezus jako człowiek został w pełni konsekrowany na Mesjasza mocą Ojca i namaszczeniem Ducha Świętego. Całe życie Zbawiciela upłynęło zatem pod znakiem posłusznego pełnienia woli Ojca.

s. M. B. Wysocka OVM
Redaktor Naczelna

NIECH ŻYJE JEZUS!

UKOCHANI CZYTELNICY,

Błogosławiony Honorat Koźmiński napisał: „Eucharystia jest cudem nad cudami – to żywa pamiątka wszystkich tajemnic świętej wiary, dlatego zasługuje na najwyższe uczczenie”. W Hostii Świętej zawarta jest bowiem cała tajemnica Wcielenia Syna Bożego z niezmierzonym bogactwem Jego Najświętszego Ciałowcielenia i nieskończoną wielkością Jego Bóstwa, jakkolwiek jedno i drugie pozostaje zakryte. Każda Komunia św. przyjmowana z należytych nastawieniem rozbudza w duszy żarliwe akty miłości, przemienia i utożsamia z Chrystusem, daje potrzebne siły i duchowy pokarm. Głęboko odczuwała to św. Małgorzata Maria, która w swojej autobiografii zaznaczyła: „Największą radością w opuszczeniu świata przyniosła mi myśl, że będę mogła często przystępować do Komunii św. i spędzać noce sama przed Najświętszym Sakramentem [...]”. Nieco więcej o nabożeństwie świętej do Eucharystii dowiadujemy się z artykułu Elżbiety Jodźnińskiej *Sakrament Miłości* (s. 6). Oddając hołd św. Janowi Pawłowi II w 100. rocznicę urodzin, powracamy do jego nauczania o Bożym Sercu (*Serce Jezusa źródło życia i świętości*, s. 12). Myślami ogarniamy także miniony jubileuszowy rok Arcybractwa, którego reminiscencje odnajdujemy w artykułach *Owoce roku jubileuszowego*, *W naszym życiu strażowym*, a także *Vademecum zelatora*. Efektem zeszłorocznej pracy zespołu redakcyjnego jest najnowsza publikacja autorstwa ks. Józefa Gawła i Natalii Górczowskiej *Uświęceni obecnością przy Bożym Sercu*. Jedną z jej bohaterek została bł. matka Klara Ludwika Szczęsna, współzałożycielka zgromadzenia sióstr sercanek, której poświęciliśmy tekst *Wszystko dla Serca Jezusowego* (s. 25). Artykułem Natalii Górczowskiej *Dzień, który uczynił Pan* (s. 2) zachęcamy do rodzinnego spędzania niedzieli. Zapraszamy również do pochylenia się wspólnie nad krzyżówką o tematyce historycznej (s. 34). ■

Procie Siostry i Drodzy Bracia,
wobec bliskich już Świąt Wielkanocnych
w imieniu Redakcji życzę, abyście nigdy
„nie umarli” przez grzech, a Wasze „duchowe
zmartwychwstanie” trwało wiecznie.
Z radością przyjmijcie wciąż aktualne wezwanie
Chrystusa do apostołstwa: bycia światłem oraz
niesienia prawdy i wiary innym ludziom.
Pozostańcie siewcami pokoju i radości, które
rozlewają się z Serca Zmartwychwstałego Pana.

dr Natalia
Górczowska

DZIEŃ, KTÓRY UCZYNIŁ PAN

Okres wielkanocny to szczególny czas w liturgii Kościoła, w którym wspominamy zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Być może jednak nie wszyscy wiedzą, że pamiątkę zwycięstwa Zbawiciela nad śmiercią obchodzimy również w każdą niedzielę, o czym świadczą słowa odmawianej wtedy modlitwy eucharystycznej: „Dlatego stajemy przed Tobą i zjednoczeni z całym Kościołem uroczystie obchodzimy pierwszy dzień tygodnia, w którym Jezus Chrystus zmartwychwstał i zesał na apostołów Ducha Świętego”. Skąd jednak wzięła się i jak długo trwa tradycja celebrowania niedzieli jako dnia świętecznego? Dlaczego uczestnictwo we Mszy św. i odpowiednie uczczenie tego dnia przez powstrzymanie się od prac są tak ważne?

Świętowanie niedzieli jest obowiązkiem każdego chrześcijanina, o czym mówi zarówno *Dekalog*: „Pamiętaj, abyś dzień święty święcił”,

jak i pierwsze *Przykazanie kościelne*: „W niedzielę i święta nakazane uczestniczyć we Mszy św. i powstrzymać się od prac niekoniecznych”. Jak napisał św. Jan Paweł II w liście apostolskim *Dies Domini*, Kościół katolicki bardzo podkreśla konieczność uroczystego obchodzenia tego dnia tygodnia, uznając, że nie jest to tylko „jeden z wielu przepisów dyscyplinarnych, regulujących wspólnotową praktykę religijną”, ale „istotny i nieodzowny znak relacji z Bogiem, której zapowiedź i propozycja jest zawarta w Objawieniu biblijnym”.

Dlaczego jednak chrześcijanie za dzień święty uznają niedzielę, a wyznawcy judaizmu sobotę? Otóż Żydzi obchodzą szabat na pamiątkę siódmego dnia, kiedy to Pan Bóg odpoczął po stworzeniu świata, a nie była to niedziela (która jest pierwszym dniem tygodnia), tylko sobo-

ta. Chrześcijanie natomiast za najważniejszy uznają „dzień po szabacie”, a więc niedzielę, gdyż to wtedy Chrystus odniósł zwycięstwo nad grzechem i śmiercią, rozpoczynając tym samym nową – i ostateczną – epokę w dziejach ludzkości. W dniu zmartwychwstania Jezus objawił się swoim uczniom, najpierw na drodze do Emaus (por. Łk 24,13-35), a potem w Jerozolimie: „Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!»” (J 20,19). Niedziela stała się dniem spotkań apostołów, dlatego również wtedy nastąpiło zesłanie Ducha Świętego: w pierwszy dzień ósmego tygodnia po święcie Paschy (por. Dz 2,1).

Praktyka świętowania niedzieli pochodzi zatem jeszcze z czasów apostoelskich. Jako dzień wolny od pracy i święto chrześcijańskie została ustanowiona w Cesarstwie Rzymskim już w 321 roku n.e. przez cesarza Konstantyna. Tradycja uroczystego obchodzenia niedzieli była kultywowana przez pierwszych chrześcijan również w okresie, kiedy prześladowano ich za wiarę. Spotykali się zazwyczaj w nocy po szabacie, jeszcze przed wschodem słońca, by w ukryciu łamać się chlebem i odmawiać wspólne modlitwy. Właśnie wtedy zaczęli nazywać niedzielę „dniem Pańskim” (łac. *dies Dominicus*) – określenie to pojawia się już

w *Apokalipsie* (por. Ap 1,10). Łaciński zwrot przeniknął do języków romańskich, dlatego po francusku niedziela to *dimanche*, a po hiszpańsku *domingo*. Z kolei w językach germańskich (np. niemieckie *Sonntag*, angielskie *Sunday*) określenie niedzieli nawiązuje do dawnego kultu Słońca,

popularnego również w Imperium Rzymskim. Pierwsi wyznawcy Chrystusa nadali tej nazwie chrześcijański sens, łącząc jej znaczenie z czczeniem Jezusa jako „światłości świata”. Jak pisał w V w. św. Hieronim: „Dzień Pański, dzień Zmartwychwstania, dzień chrześcijan, jest naszym dniem. Jest on nazywany dniem Pańskim, ponieważ właśnie

w tym dniu zwycięski Chrystus wstąpił do Ojca. Jeżeli poganie nazywają go dniem słońca, to chętnie się na to godzimy, ponieważ dziś zaśniało światło świata, dziś ukazało się słońce sprawiedliwości, którego blask przynosi zbawienie”. W języku polskim natomiast nazwa *niedziela* pochodzi od prasłowiańskiego *ne dělati*, to znaczy „nie działać, nie pracować”, i nawiązuje do obowiązku powstrzymania się od pracy. Jeszcze wyraźniej chrześcijański charakter tego dnia podkreśla język rosyjski, gdzie *воскресенье* oznacza dosłownie „zmartwychwstanie”, gdyż w tradycji Kościołów Wschodnich każda niedziela jest *anastásimos heméra* – „dniem zmartwychwstania”.

Niedzielę ze zmartwychwstaniem łączy również Kościół Zachodni. Już na początku V wieku papież Innocenty I pisał: „Świętujemy niedzielę, aby wspominać chwalebne zmartwychwstanie naszego Pana Jezusa Chrystusa nie tylko w dzień Wielkanocy, ale każdego tygodnia”. Ta myśl jest do dzisiaj obecna w życiu Kościoła. Jak wyjaśnił św. Jan Paweł II we wspomnianym już liście apostolskim *Dies Domini*, niedziela jest „w pełnym tego słowa znaczeniu dniem wiary. W nim to za sprawą Ducha Święte-

go [...] każdy z uczniów Chrystusa na nowo przeżywa w swoim «dzisiaj» pierwsze objawienie się Zmartwychwstałego.” To czas radosnego świętowania, do

którego można odnieść słowa z psalmu: „Oto dzień, który Pan uczynił: radujmy się zeń i weselmy!” (Ps 118,24). Pierwsi chrześcijanie tak bardzo podkreślali radosny charakter niedzieli, że przez kilka wieków tego dnia zabronione były post, pokuta i postawa klęcząca podczas modlitwy.

Jak już wspomniano, według tradycji chrześcijańskiej niedziela jest pierwszym, a nie ostatnim dniem tygodnia. Jako „pierwszy dzień po szabacie” stanowi zarazem dzień ósmy, dzięki czemu symbolizuje nie tylko początek czasu (w nawiązaniu do biblijnego opisu stworzenia świata), ale i jego kres. Według św. Bazylego niedziela jest znakiem dnia, który nastąpi po obecnym czasie, a który będzie trwał bez końca. Stanowi nieustanny zwiastun życia wiecznego, wprowadzając chrześcijan na drogę ku niebu.

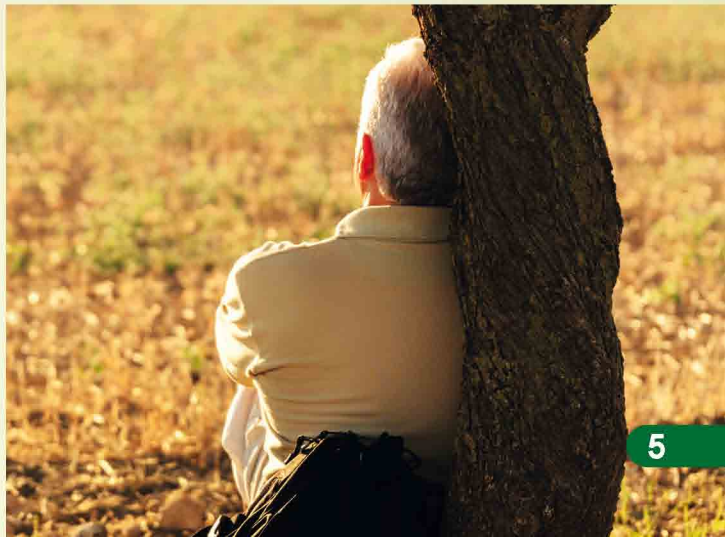
Widzimy zatem, że uczestnictwo w niedzielnej Mszy św. i odpowiednie spędzanie tego dnia są niezwykle ważne dla rozwoju duchowego osób wierzących. Obec-

nie da się jednak zauważyć niepokojącą tendencję do świętowania „weekendu”, a nie samej niedzieli, przez co niektórzy wierni nie uczestniczą tego dnia w Mszy św. Jak zauważył św. Jan Paweł II, „wielu chrześcijan ztraca świadomość nie tylko centralnej roli Eucharystii, ale nawet tego, że powinni dziękować Bogu, modłać się wraz z innymi w łonie wspólnoty kościelnej”. Papież przestrzegał również: „Gdy niedziela ztraca pierwotny sens i staje się jedynie «zakończeniem tygodnia», zdarza się czasem, że horyzont człowieka staje się tak ciasny, że nie pozwala mu dojrzeć «nieba». Nawet odświętnie ubrany, nie potrafi już «świętować»”.

Do ważnych aspektów świętowania niedzieli należy odpoczynek. „Cykl pracy i odpoczynku, wpisany w ludzką naturę, jest bowiem zgodny z wolą samego Boga, co poświadcza opis stworzenia z *Księgi Rodzaju* (por. 2,2-3; Wj 20,8-11): odpoczynek jest rzeczą «świętą», pozwala bowiem człowiekowi wyrwać się z rytmu ziemskich zajęć, czasem nazbyt go pochłaniających, i na nowo sobie uświadomić, że wszystko jest dziełem Bożym” – napisał papież Polak. Nie chodzi jednak o jałową bezczynność, tylko o duchowe wzbogacenie, angażowanie się w dzieła miłosierdzia, wybieranie zgodnych z chrześcijańską moralnością rozrywek oraz radosne spędzenie wolnego czasu we wspólnocie i gronie rodzinnym: „Odpoczynek niedzielny pozwala sprowadzić do właściwych proporcji codzienne troski i zajęcia: rzeczy materialne, o które tak bardzo zabiegamy, ustępują miejsca wartościom duchowym; osoby, wśród których żyjemy, odzyskują prawdziwe ob-

licze, gdy się z nimi spotykamy i nawiązujemy spokojną rozmowę. Możemy także odkryć na nowo i zachwycić się głęboko pięknem przyrody, zbyt często niszczonej przez ludzką żądzę panowania, która zwraca się przeciw samemu człowiekowi”.

Pamiętajmy zatem, żeby zachowywać obowiązek uroczystego obchodzenia niedzieli, który przez ponad dwa tysiąclecia wyznaczał rytm historii Kościoła i nadal stanowi kluczowy element chrześcijańskiej tożsamości. Zachęcajmy bliskich, by wraz z nami wspólnie poświęcili jedną godzinę niedzielnego odpoczynku, uczestnicząc we Mszy św. tego dnia. Jak możemy bowiem wyczytać w liście apostołskim *Dies Domini*: „Czas ofiarowany Chrystusowi nigdy nie jest czasem straconym, ale raczej czasem, który zyskujemy, aby nadać głęboko ludzki charakter naszym relacjom z innymi i naszemu życiu”. ■

VADEMECUM ZELATORA

ks. Jacek
Pędziwiatr

ABC DOBREJ KOMUNIKACJI

Człowiek to nie Pan Jezus – nie domyśli się, czego od niego oczekujesz. Z członkami wspólnoty trzeba rozmawiać, słuchać ich, mówić do nich. Oto kilka wskazówek budowania przynoszącej pozytywne skutki komunikacji:

JAK ROZMAWIAĆ Z CZŁONKAMI WSPÓLNOTY?

- 1 | Mów we własnym imieniu („ja mogę”, „ja uważam, że...”). Nie chowaj się za innymi. Nigdy nie mów: „przecież każdy widzi, że...”, „wszyscy są zdania, że...”.
- 2 | Proś o to, co chcesz dostać. Wyrażaj swoje oczekiwania, polecenia, prośby jasno i precyzyjnie. Nie baw się w zgadywanki, nie owijaj w bawełnę, nie stosuj słownych podchodów.
- 3 | Unikaj fałszu i dwuznaczności. Niech „tak” będzie „tak”, „nie” – „nie”. Nie udawaj, że wybaczasz, kochasz, rozumiesz, że coś poprzecz, że nic się nie stało – jeżeli jest inaczej.
- 4 | Nadawaj pełny komunikat. Mów: „denerwuje mnie, że to zrobiłeś, tamto zawałałeś”. Nie mów: „jestem na ciebie wściekły, obrażony, zły”. Nie dopuszczaj, by ktoś musiał cię pytać „z jakiego powodu?”. Nie obrażaj się. Niech nad twoim gniewem nie zachodzi słońce. Masz prawo być z czegoś niezadowolony, ale w miarę sprawnie doprowadź do wyjaśnienia takiej sytuacji.

5

Nie przepraszaaj. Musisz ustosunkować się do tego, co zrobiłeś źle, i to naprawić. Same przeprosiny zrzucają poczucie winy na innych: „ja przeprosiłem, więc jeśli mi nie przebaczycie, to już nie moja wina”. Pamiętaj, że słowo „przepraszam” jest tylko opatrunkiem na zadaną ranę, a nie lekarstwem, które usuwa ból i przynosi zdrowie. Słowo „przepraszam” to dopiero początek, a nie koniec rozwiązywania przykrych sytuacji.

6

Żyj tu i teraz. Zajmuj się bieżącymi i przyszłymi sprawami. Tylko żyjąc w teraźniejszości, żyjesz w pełni. Nie wracaj ciągle do przeszłości, nie szukaj w niej usprawiedliwienia, nie wypominaj. Nie martw się też na zapas, bo dość ma dzień swoich trosk. Kiedy człowiek się martwi, to znaczy, że boi się, iż w przyszłości zaistnieją okoliczności, które w przeszłości miały przykry wydźwięk lub bolesne skutki. W ten sposób traci się „teraz”.

7

Bądź konkretny. Używaj określeń typu: „ja”, „ty”, „on”, „wczoraj”, „dziś”, „jutro”, „to”, „tamto”. Unikaj wypowiedzi w rodzaju: „wszyscy”, „nikt”, „zawsze”, „nigdy”, „wszystko”, „my”, „oni”.

8

Wypowiadaj się. Odzywaj. Zabieraj głos. Mów, co czujesz, myślisz, wiesz. Nie zadawaj pytań, na które odpowiedzi są ci znane – pytań, które mają kogoś speszyć, złapać w pułapkę, pokazać, że nic nie wie, albo podnieść twoją wartość kosztem innych.

9

Słuchaj swojego ciała. Kontroluj mimikę i gesty. Komunikaty, uczucia i czyny muszą być zgodne. Nie graj, nie stresuj się, nie ukrywaj przeżyć, emocji, ale też z nimi nie przesadzaj.

10

Stawiaj właściwe pytania. Pytaj „jak?”, „co?”, „kto?”, „gdzie?”, „kiedy?”. Nie pytaj: „dlaczego?”. To pytanie jest inkwizytorskie, wymaga wyjaśnień i uzasadnień, niejednokrotnie prowokuje do kłamstwa. Zamiast pytać: „dlaczego nie uczestniczysz w spotkaniach naszej wspólnoty?”, zapytaj: „czy jest coś, co ci przeszkadza?”, „czy coś chciałbyś zmienić?”, „czy odpowiada ci termin, miejsce?” itd. ■

WIELKA NIEZNAJOMA

(CD.)

s. dyr. Maria Bernadeta
Wysocka OVM

PRZEDSIĘWZIĘCIA BISKUPA SOUBIRANNE'A

Sytuacja finansowa sióstr wizytek z Bourg-en-Bresse, przytłoczonych długami, wcale nie zmieniała się na lepsze. Biskup Marchal, bardzo tym poruszony, przynaglał siostry, aby zwróciły się z prośbą o pomoc do innych klasztorów Zakonu Nawiedzenia. Do listów miały dołączyć własnoręcznie napisaną przez niego adnotację: „Przez całe życie będę modlił się za dobroczyńców, którzy przyjdą z pomocą wspólnocie godnej wszelkiej troski”. Istotnie, klasztorowi dotkliwie brakowało środków do życia. Nie wiedziano już, na czym można zaoszczędzić. Rozwiązanie wspólnoty i jej rozproszenie wydawały się nieuchronne. Spędzało to sen z powiek zakonnicom.

Nowý biskup Piotr Soubiranne przybył do diecezji na począt-

ku 1880 r. Nie należał on do ludzi łatwych we współżyciu. Uczeń kardynała Lavigeriego¹, którego był biskupem pomocniczym, przejął od zwierzchnika pewne cechy władczego charakteru. Po śmierci biskupa Soubiranne'a ze wstydem przywoływano w *Rocznikach* „rygorystyczne sposoby” stosowane przez niego wobec kapłanów diecezjalnych czy zgromadzenia sióstr wizytek. Wszelako był człowiekiem bardzo kochającym Serce Jezusowe i chciał, aby było Ono powszechnie znane. Gdy tylko został nominowany, musiał się zmierzyć z dwoma problemami: upadającym klasztorem sióstr wizy-

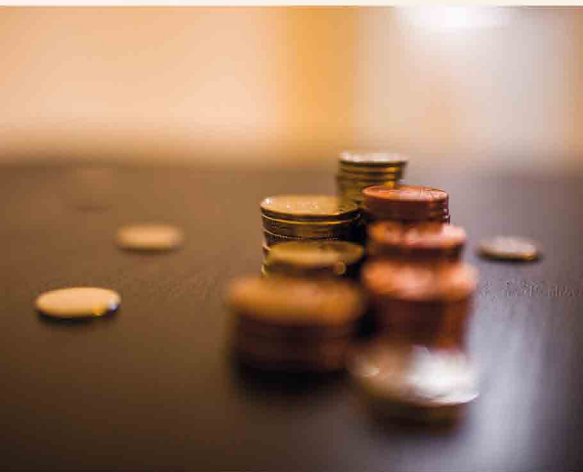
¹ Kard. Karol Martial Lavigerie (1825-1892) arcybiskup Algieru, założyciel Zgromadzenia Misjonarzy Afryki (ojcowie biali) i Misjonarek Najświętszej Maryi Panny Królowej Afryki (siostry białe). Był osobą bardzo aktywną, zaangażowaną w wiele spraw, między innymi w walkę z niewolnictwem, niemniej miał osobowość władczą i czasami nieprzewidywalną.

tek oraz dynamicznym rozwojem Straży Honorowej, którego nie można było pogodzić z życiem walczącego o przetrwanie klasztoru.

Po zaledwie trzech dniach w nowej diecezji był już uprzedzony wobec wspólnoty Nawiedzenia. Zdecydował się samemu ocenić sytuację, odwiedzając siostry bez wcześniejszej zapowiedzi. Klasztor opuszczał z poczuciem braku zaufania do matki Marii Amaty i jej sposobu zarządzania domem, co spowodowało przygnębienie siostr. Kilka miesięcy później, po groźnym wypadku, który go unieruchomił, hierarcha wpadł na pomysł kolejnej wizytacji kanonicznej. Tym razem miał czas, aby się do niej przygotować. Po wizycie biskup Soubiranne oświadczył: „To, co usłyszałem ostatniego dnia, pocieszyło mnie, zbudowało i uspokoiło. Mam zupełnie przeciwne nastawienie do tego, jakie żywiłem względem was, przybywając do diecezji. Środki, które podejmę dla waszego bez-

pieczeństwa, będą słodyczą mojego serca”. Niestety, bez uprzedzenia przełożonej podjął inicjatywę upublicznienia sytuacji finansowej klasztoru w nadziei pozyskania darczyńców. Przyniosło to katastrofalne konsekwencje. Pensjonat był niezbędny dla życia wspólnoty, nie wysłała się jednak dzieci do placówki przy klasztorze, któremu grozi zamknięcie, tym bardziej nie ubiega się o przyjęcie do wspólnoty zagrożonej upadłością. Biskup, który nie przewidział tych trudności, zaczął działać jeszcze aktywniej: 8 grudnia skierował prośbę do matki Anny Marii Babin z Annecy, zachęcając Zakon Nawiedzenia do zbiórki pieniężnej na rzecz klasztoru w Bourg. Zaznaczył, że istnieje głęboka więź między klasztorem w Annecy, zwanym „Świątym Źródłem”, a każdym klasztorem Nawiedzenia oraz moralny obowiązek wzajemnej pomocy.

Biskup uznał, że wspólnota zakonna sióstr wizytek w Bourgen-Bresse nie jest już zdolna do kierowania Strażą Honorową Najświętszego Serca Pana Jezusa. Korespondencji przybywało, pracy w siedzibie Arcybractwa było coraz więcej i wymagała ona czasu. Jako że zdecydował się wybudować w dzielnicy Bel Air w Bourgen-Bresse bazylikę poświęconą Najświętszemu Sercu Pana Jezusa, wyprzedzając realizację projektu, oświadczył, iż przeniesie siedzibę Arcybractwa z klasztoru Nawiedzenia do zaplanowanej świątyni. Krótko mówiąc, Dzieło miało zostać wyrwane ze swojej kolebki,

POLECAMY

Uświęceni obecnością przy Bożym Sercu

Z okazji świętowanej w 2019 roku 150. rocznicy powstania Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa na ziemiach polskich mamy przyjemność zaprezentować naszym Czytelnikom owoc minionego roku jubileuszowego: nową pozycję wydawniczą zatytułowaną *Uświęceni obecnością przy Bożym Sercu*. Jak napisał w słowie wstępnym ks. biskup Stanisław Salaterski, delegat KEP ds. naszego Arcybractwa, książka ukazuje „Życie postaci uformowanych charyzmatem strażowym, a wyniesionych przez Kościół do chwały ołtarzy [...]. Dla członków Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa jest to wspaniała zachęta do gorliwego życia duchowością Arcybractwa oraz zapraszania do naszej rodziny coraz to nowych osób. Wszyscy pragniemy dostąpić zbawienia, a miłość do Najświętszego Serca Jezusowego i przeżywanie jej we wspólnocie Arcybractwa jest uznaną przez Kościół i potwierdzoną życiem świętych i błogosławionych drogą”.

Jakie są wspólne cechy duchowości papieża, który uznał czerwiec za miesiąc Serca Jezusowego, afrykańskiego misjonarza oraz skromnego brata zakonnego z belgijskiego klasztoru? Co łączyło niemiecką mistykę, kanadyjską pianistkę i polską założycielkę zakonu sióstr sercanek? Skąd hiszpańskie słosty wizyt, numuński infułat i prosta służebniczka starowiejska z Małopolski znaleźli w sobie siłę, by oddać życie za wiarę?

Książka ta zabierze Cię w wyjątkową podróż po życiorysach tych i wielu innych niezwykłych ludzi – członków Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa, których Kościół uznał za szczególnie godnych naśladowania, ogłaszając ich świętymi i błogosławionymi. Choć pochodzili z różnych krajów i kontynentów, żyli w różnych czasach oraz wywodzili się z różnych warstw społecznych, to każdy ich dzień przepełniony był miłością do Bożego Serca, przy którym czuwali w Godzinie Obecności. Zapraszamy do zanurzenia się w duchowość tych wspaniałych przewodników na drodze do nieba.

ks. Józef Gawęł SCJ
Natalia Gorczowska

UŚWIĘCENI OBECNOŚCIĄ PRZY BOŻYM SERCU

Przez Serce do Serca

Niebawem w sprzedaży kolejna płyta Michała Niemca z nowymi pieśniami do Maryi i Serca Jezusa. Z okazji 100. rocznicy kanonizacji św. Małgorzaty Marii Alacoque w albumie znajdą się również kanony na podstawie aktów strzelistych świętej. Patronat honorowy nad projektem objęli m.in.: Episkopat Polski, abp Marek Jędraszewski i Zakon Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny. Płyta będzie dostępna od 13 maja 2020 r. w księgarniach katolickich, w Dyrekcji Arcybractwa oraz podczas pielgrzymki Straży Honorowej NSPJ na Jasną Górę 20 czerwca 2020 r.